

Sygn. akt IV CSK 397/18

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa G. J.
przeciwko P. B. i A. I.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 marca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 7 grudnia 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), mającą wynikać z naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 23 k.c. przez dokonanie rażąco błędnej wykładni tego przepisu i oddalenie powództwa na skutek przyjęcia, że publiczne postawienie zarzutu usiłowania kradzieży nie stanowi naruszenia dóbr osobistych powoda oraz że pozwani działali w granicach prawa, jako członkowie organów [...] Związku [...].

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. W postanowieniu z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12 (nieopubl.), Sąd Najwyższy wyjaśnił ponadto, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia i do istnienia takiego związku między wytykanym uchybieniem, a wynikiem postępowania w sprawie powinien zmierzać skarżący. Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być jednak zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku nie potwierdza tezy powoda o ewidentnej wadliwości zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. Powód dochodził ochrony godności, dobrego imienia i czci, które pozwani mieli naruszyć przez rozpowszechnianie w związkach i stowarzyszeniach pszczelarskich, podczas posiedzeń sądów koleżeńskiego i karnego oraz w pismach skierowanych do powoda i do organów [...] Związku [...] nieprawdziwych informacji o rzekomej próbie kradzieży przez powoda uli z rodzinami pszczelimi. Z ustaleń faktycznych Sądów *meriti* niemożliwych do zakwestionowania w skardze opartej na zarzucie naruszenia prawa materialnego, wynika, że jedyne z wypowiedzi pozwanych (pisma skierowane do oznaczonych adresatów) zawierające słowa „domniemana próba kradzieży” i „domniemana kradzież” stanowiły formę wykonywania obowiązków członków władz związku, nie miały charakteru publicznego i stanowiły wyraz działania w ramach dobrowolnie przyjętych (przez pozwanych i powoda – jako członków związku) reguł i procedur, których wypełnianie (sygnalizacja nieetycznego zachowania, zawiadomienie o czynnościach służących zbadaniu takiego zachowania) nie może być uznane za naruszające dobra osobiste. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania sprowadza się w zasadzie do zakwestionowania stanowiska Sądu Apelacyjnego w tym zakresie, popartego wyłącznie argumentacją koncentrującą się na nieznajdującym oparcia w ustaleniach faktycznych przekonaniu skarżącego co do intencji działań pozwanych oraz jego subiektywnego poczucia pokrzywdzenia tymi działaniami, do których to kwestii obszernie odniosły się orzekające Sądy.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.